

Arrest

nr. 66 282 van 6 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 mei 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN ROYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Both, district Sialkot (Pakistan). U was 'President' van de lokale afdeling van de Pakistan Muslim League, Qaid-e-Azam ("PML-Q") in uw dorp sinds 2007. In 2007 werd Adris vermoord in uw dorp door T. en F. Leden van de Pakistan Muslim League Nawaz ("PML-N") hebben uw naam en die van T. en F. vermeld in een First Information Report ("FIR"). Vervolgens dook u onder in Bahawalpur en Lahore. Op 18 maart 2010 deed de rechtbank van Sialkot een uitspraak over uw zaak. T. en F. werden veroordeeld tot 25 jaar gevangenisstraf. U zelf was niet aanwezig op de rechtbank. Er zouden "shoot at sight" bevelen tegen u uitgevaardigd zijn. In mei 2010 verliet u Pakistan. Via Lahore, Abu Dhabi en een Europees land

kwam u naar België waar u op 7 mei 2010 asiel aanvraag. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een contract van uitzendarbeid (Adecco) voor.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelt vast dat uw verklaringen niet coherent, tegenstrijdig en vaag zijn waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Zo stelde u dat u "President" was van de lokale afdeling van de Pakistan Muslim League, Qaid-e-Azam ("PML-Q") in uw dorp. U stelde eerst dat u "President" was geworden tijdens de verkiezingen van 2007. Vervolgens gaf u aan dat het vóór de verkiezingen van 2007 was. Daarna verklaarde u dat u de datum niet weet wanneer u "President" was geworden (zie gehoorverslag CGVS p.4). Het staat u vrij om te verklaren dat u de datum niet meer weet maar dan kan u niet beweren dat het eerst vóór en daarna tijdens de verkiezingen van 2007 was. U stelde meermaals dat de laatste nationale verkiezingen in Pakistan plaatsvonden in 2007 (zie gehoorverslag CGVS p.3, p.4 en p.5). Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de verkiezingen plaatsvonden op 18 februari 2008. Het is in dit licht dan ook bevreemdend dat u de exacte datum van deze verkiezingen niet kende aangezien u zelf stemde (zie gehoorverslag CGVS p.4) én aan andere mensen vroeg om te stemmen voor uw partij (zie gehoorverslag CGVS p.5). Toen u werd gevraagd in welke provinciale en nationale kieskring u stemde, antwoordde u enkel dat u in de provinciale kieskring nummer 86 stemde (zie gehoorverslag CGVS p.4). De nationale kieskring kon u niet aangeven (zie gehoorverslag CGVS p.4). Uit objectieve informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat de provinciale kieskring nummer 86 in Toba Tek Singh ligt en dus in een andere provincie dan die waar u woonde en diende te stemmen. Aan uw beweerde politiek profiel kan dan ook weinig geloof worden gehecht. Dit breekt logischerwijze dan ook uw ingeroepen vrees voor vervolging af.

Dat uw verklaringen tegenstrijdig en niet coherent zijn, blijkt ook uit andere elementen. Ten eerste verklaarde u dat u gewerkt heeft voor uw partij tot eind 2007, tot er een zaak was tegen u (zie gehoorverslag CGVS p.5). Daarna stelde u dat het First Information Report ("FIR") al in het midden van 2007 werd opgesteld (zie gehoorverslag CGVS p.9). Ten tweede stelde u dat u onderdook na de moord op Adris, deze moord situeerde u in het begin van 2007 na de verkiezingen (zie gehoorverslag CGVS p.9 en p.11). Echter gaf u aan dat uw laatste werkdag in uw winkel drie maanden na de verkiezingen van 2007 was (zie gehoorverslag CGVS p.3). U kan niet terzelfder tijd onderduiken op verschillende plaatsen en werken in uw winkel in uw dorp. Ten derde legde u tegenstrijdige verklaringen af aangaande uw verblijfplaatsen. Eerst stelde u dat u altijd in Both hebt gewoond (zie gehoorverslag CGVS p.2). Vervolgens gaf u aan dat u in Bahawalpur en Lahore onderdook (zie gehoorverslag p.5). Ondanks concrete vragen van het CGVS is het ook bevreemdend dat u de adressen van uw onderduikplaatsen niet weet, terwijl u daar toch een tijd verbleef (zie gehoorverslag CGVS p.5 en p.11). U stelde ook dat u in Lahore verbleef tot eind 2010 maar u gaf aan dat u Pakistan al in mei 2010 hebt verlaten (zie gehoorverslag CGVS p.5).

U wist ook uw ingeroepen vrees op geen enkele manier aan te tonen door middel van enige documenten. U verklaarde dat uw naam in een First Information Report ("FIR") opdook naar aanleiding van de moord op Adris die werd gepleegd door T. en F. (zie gehoorverslag CGVS p.9). Mensen van de tegenpartij (Pakistan Muslim League Nawaz ("PML-N")) zouden uw naam vermeld hebben omdat ze wilden dat sympathisanten van de Pakistan Muslim League, Qaid-e-Azam ("PML-Q") het dorp verlieten (zie gehoorverslag CGVS p.9). U gaf aan dat u geprobeerd hebt om deze "FIR" te verkrijgen maar dat het niet gelukt was (zie gehoorverslag CGVS p.10). U legde de "FIR" niet voor. Toen u werd gevraagd of er summons (oproepingsbrief) van de rechtzaak tegen u bestaan, gaf u aan dat deze bij u thuis liggen (zie gehoorverslag CGVS p.10). Deze summons legde u ook niet voor. Nochtans hebt u nog contact met uw vader en is het dus mogelijk om bovenstaande documenten te verkrijgen (zie gehoorverslag CGVS p.3). Toen u werd gevraagd waarom uw vader deze niet kan opsturen, verklaarde u dat hij een hartaanval had gekregen en hij ze u niet kan bezorgen (zie gehoorverslag CGVS p.8 en p.10). Dit is echter geen excuus omdat hij u deze documenten al eerder had kunnen opsturen. U verklaarde dat T., F. en uzelf een advocaat hadden toegewezen gekregen voor uw rechtzaak (zie gehoorverslag CGVS p.12). Toen u werd gevraagd waarom u uw advocaat niet had geraadpleegd om documenten of het resultaat van de rechtbank te bekomen gaf u op deze vraag een vaag antwoord. U zei dat u nooit voor de rechtbank bent verschenen en de advocaat voor T. en F. was (zie gehoorverslag CGVS p.12).

Tot slot dient het CGVS vast te stellen dat u geen enkel document kon voorleggen dat uw identiteit en nationaliteit, noch uw asielrelaas, noch uw beweerde reisweg zou kunnen staven. De documenten aangaande uw uitzendcontract bij Adecco voegen niets toe aan uw asielverhaal omdat het handelt over werk dat u hier in België verricht. Op basis van bovenstaande bevindingen dient het CGVS dan ook vast

te stellen dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het weergeven van de feiten, het citeren van de bestreden beslissing en te stellen dat hij opnieuw zijn contacten in Pakistaan heeft aangesproken om zowel de FIR als de 'summons' te verkrijgen. Hij geeft toe dat deze documenten cruciaal zijn in zijn asielrelaas. Hij vraagt de machtiging om deze stukken nog neer te leggen zodra hij deze heeft ontvangen.

Voorts verwijst verzoeker naar artikel 1 A, 2 van de conventie van Genève en stelt hij dat zijn identiteit en etnische afkomst redelijkerwijze niet kan worden betwist. Hij wijst erop dat de actuele situatie voor politieke opposanten er niet op verbeterd is. Hij citeert een Engelstalige tekst dat uit een jaarrapport van 2011 zou komen zonder te preciseren welk rapport of artikel hij citeert. Voorts meent hij dat zijn verklaringen coherent en plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Hij meent te hebben aangetoond dat hij persoonlijk een vrees voor vervolging heeft waarvan het bestaan van het risico in Pakistan aannemelijk is en waarvan de grond waarop de vervolging gebaseerd is op artikel 1 A, 2 van het verdrag van Genève, namelijk het behoren tot een bepaalde politieke strekking. Ondergeschikt meent verzoeker dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

In casu besluit de adjunct-commissaris tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas omdat verzoekers' voorgehouden politiek profiel niet aannemelijk is, hij tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de chronologie van zijn problemen en zijn onderduikadressen en hij zijn problemen niet kon

aantonen met een begin van bewijs alhoewel verzoeker toegang schriftelijke bewijzen “thuis” te hebben. Verzoeker legt evenmin ter staving van zijn identiteit en reisweg enig document voor.

Samen met de verwerende partij dient vastgesteld te worden dat uit de bestreden beslissing niet kan afgeleid worden dat verzoekers' identiteit en reisweg niet kunnen betwist worden. Immers legt verzoeker geen documenten voor ter ondersteuning van diens identiteit. Arbeidscontracten in België afgesloten vermogen niet met zekerheid de identiteit van de werknemer vast te stellen. Zoals de verwerende partij stelt is het ontbreken van ieder begin van bewijs van identiteitsdocumenten een negatieve indicatie betreffende de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Van een asielzoeker mag minstens verwacht worden dat hij ernstige pogingen onderneemt om het relaas te ondersteunen met documenten, zeker indien deze voorhanden zijn zoals verzoeker verklaart. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker toegang dat de “summons” en zijn identiteitskaart bij hem thuis lagen (gehoorverslag CGVS, pagina 6) en dat hij nog contacten heeft met zijn vader (gehoorverslag CGVS, pagina 3), derwijze dat van verzoeker mocht verwacht worden dat hij deze documenten neerlegde ter gelegenheid van zijn verhoor. Zoals de bestreden beslissing opmerkt, is de hartaanval van verzoekers' vader geen excuus nog een antwoord op de vraag waarom verzoeker de documenten niet eerder had opgevraagd. Dit klemt nog meer nu verzoeker verklaarde dat F. ,T. en hij zelf een advocaat hadden waarna hij stelde dat de advocaat optrad voor F. en T. (gehoorverslag CGVS, pagina 12) zodat verzoeker in elk geval deze documenten wellicht had kunnen verkrijgen via deze advocaat.

Uit het gehoorverslag blijkt eveneens dat verzoeker bijzonder vaag blijft over zijn reisweg en niet weet in welk land hij een trein heeft genomen (gehoorverslag CGVS, pagina 7). Dit is niet aannemelijk omdat verzoeker in het bezit was van een treinticket dat hij evenwel weggooide (gehoorverslag CGVS, pagina 8). Dergelijke verklaring draagt niet bij aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Voorst dient de Raad, samen met de verwerende partij vast te stellen dat het verzoekschrift nalaat *in concreto* de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of zelfs te betwisten. Verzoeker weerlegt niet het gebrek aan coherentie in diens verklaring over wanneer hij de functie van “President” verkreeg. Hij geeft informatie over de nationale verkiezingen in Pakistan die ingaan tegen de niet weerlegde objectieve informatie dat zich in het administratief dossier bevindt (datum laatste nationale verkiezingen foutief in 2007 gesitueerd (gehoorverslag CGVS, pagina 3 en 4) en foutief provinciaal kieskringnummer). Voor deze anomalie geeft verzoeker evenmin enige verklaring in zijn verzoekschrift. Nochtans had een correcte kennis betreffende deze gegevens van verzoeker, die stelt president te zijn geweest van de lokale afdeling van de Pakistan Muslim League, Qaid-e-Azam, verwacht mogen worden temeer verzoeker stelt dat hij zelf ging stemmen bij de laatste verkiezingen (gehoorverslag CGVS, pagina 4) en hij naar manifestaties ging en mensen vroeg om te stemmen voor zijn partij (gehoorverslag CGVS, pagina 5). Evenmin betwist of weerlegt verzoeker de tegenstrijdigheden die de bestreden beslissing weergeeft betreffende de voorgehouden chronologie van de feiten die aan de basis liggen van het asielrelaas en die nochtans de kern betreffen. Eerst verklaart verzoeker dat hij tot eind 2007 werkte voor zijn partij tot dat er een zaak was tegen hem (gehoorverslag CGVS, pagina 5) om nadien te stellen dat er al een “FIR” tegen hem was uitgevaardigd, ongeveer midden 2007 (gehoorverslag CGVS, pagina 9). Zoals de bestreden beslissing stelt legt verzoeker tegenstrijdigheden af betreffende zijn onderduiken, waarvan hij overigens niet de concrete adressen weet, ondanks zijn langdurig verblijf al daar (gehoorverslag CGVS, pagina 5). Ook hiervoor geeft verzoeker niet de minste verklaring. Tot slot spreekt verzoeker zich tegen over het tijdstip dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten.

Waar verzoeker erop wijst dat de actuele situatie niet is verbeterd voor politieke opposanten, merkt de Raad op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij het profiel van een politiek opposant heeft.

Bijgevolg beperkt de verzoeker zich tot het louter op summiere wijze herhalen van zijn asielrelaas, het geven van een beknopte theoretische uiteenzetting over de vluchtelingenstatus, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de Commissaris-generaal. Hij tracht op geen enkele wijze de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Het geven van een theoretische uiteenzetting en het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan de verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar hij met voormelde uiteenzetting in gebreke blijft. Het verweer van de verzoeker is op dat vlak derhalve niet ernstig te noemen en doet geen afbreuk aan het in de bestreden beslissing gestelde. Bijaldien worden de hierboven geciteerde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier, als onbetwist en vaststaand beschouwd en door de Raad eigen gemaakt.

Wat de vraag tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, merkt de Raad op dat de verwijzing naar een "jaarrapport 2011" zonder de auteur erbij te betrekken niet volstaat. De Raad kan op basis van het citaat van een Engelstalige tekst in het verzoekschrift niet uitmaken om welk jaarrapport het gaat. Bovendien stelt de verwerende partij terecht dat de loutere verwijzing naar een rapport zonder enige concretisering op zich onvoldoende is om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te verrechtvaardigen.

De verzoeker heeft zijn relaas niet aannemelijk gemaakt en maakt evenmin aannemelijk dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoeker brengt geen concrete elementen aan in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet voor de verzoeker rechtvaardigen. Zoals de verwerende partij vaststelt laat de verzoekende partij na in haar middel *in concreto* uiteen te zetten waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan haar dient te worden toegekend. De verzoeker citeert slechts een gedeelte van informatie van ongekende bron. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *"Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is"* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109), wat hij nalaat te doen.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De motieven van de bestreden beslissing die hierboven werden besproken worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. M. RYCKASEYS,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. BEELEN